OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

20

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 20

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XLVIII

O LUME ÎN AFARA TIMPULUI

(Continuarea ultimului capitol din nr. 19)

Cu craniul sfărâmat, monstrul s-a prăbuşit, în timp ce Georg a reuşit să o scape pe fată. Cealaltă făptură sălbatică a dispărut în pădure.

Leonor tremura în faţa lui din toate mădularele.

— O, Dumnezeule, Dumnezeule!

Nu mai puţin tulburat se simţea Georg, care abia acum îşi dădea seama că nu mai era vorba aici de o singură femelă, ci de o adevărată populaţie de uriaşi oameni sălbatici. Abia apoi a început să cerceteze creatura răpusă. Avea în faţă un mascul ce nu se deosebea altfel prin nimic faţă de femela pe care avusese destul răgaz să o contemple. Era un uriaş înalt de cel puţin şapte picioare, adică două sute douăzeci de centimetri, cu oasele deosebit de puternice, cu membrele musculoase, pe tot corpul acoperit cu păr şi cu umeri largi. Părul, de un roşu aprins, avea firele încă şi mai lungi decât cele ale femeilor, mai cu seamă pe faţă şi se prelungea într-o barbă impunătoare. Altfel, trăsăturile acestuia nu erau respingătoare. Gura foarte mare reprezenta o caracteristică comună tuturor acestor creaturi. Nici vorbă să fi fost maimuţe. După conformaţia corpului şi a craniului păreau într-adevăr oameni asemănători nouă în „toate cele”.

Leonor a început să-i povestească. De-abia dispăruse el, luându-i urma făpturii care-l răpise pe Adam, că a şi zărit dindărătul unui copac doi asemenea uriaşi înspăimântători. S-au aruncat amândoi asupra sa, dar fiecare şi-o voia pentru sine. De aceea a izbucnit pe loc o scurtă ceartă, poate că numai din acest motiv, deoarece înainte nu conveniseră cine să o înşface pe fată, după care aceasta izbutise să-l cheme în ajutor pe Georg. Mai departe lucrurile erau cunoscute.

— Nici nu m-am gândit să fac uz de cuţitul meu. Am fost prea

înspăimântată pentru a-mi mai veni în minte aşa ceva, s-a scuzat fata încă tremurând din toate încheieturile.

— Ai auzit să-şi vorbească, sau au scos alte sunete cât de cât raţionale?

— Numai nişte grohăituri!

— Nu era un mod de comunicare inteligibil?

— Doar un grohăit animalic. Dar unde a rămas bietul Adam?

Da aşa era, unde se afla acum Adam? Trebuia să încerce să-l elibereze şi desigur, Leonor nu mai putea fi lăsată singură. Georg a reluat din nou urmele pe care le părăsise din momentul când făptura păşise pe pământ, dar asta continua pe o porţiune destul de scurtă, după care iarăşi reluase cursa aeriană, adică se căţărase în copaci, astfel încât Georg nu mai putea da de ea. Nicăieri.

Descumpăniţi, s-au privit amândoi în ochi.

— Ah, bietul meu Adam! a început să se văicărească Leonor.

— Nu ajută nici o tânguire, trebuie să continuăm să-l căutăm. Mai întâi să descoperim urmele acestei femele şi această regiune e totuşi limitată, unde s-ar putea ascunde.

— Cine ştie ce o să-i facă, poate chiar să-l mănânce!

În acel moment Georg îşi imagina ce s-ar întâmpla dacă această femelă s-ar apuca să muşte din piciorul de cauciuc al meşterului Adam, dar situaţia era acum de aşa natură încât nu mai lăsa portiţă vreunei interpretări comice a evenimentelor.

— Asta depinde de voia lui Dumnezeu, dar vom face tot ce ţine de noi pentru ca Adam să fie eliberat.

Deocamdată făcuseră totuşi ceea ce se putea.

— Dar, Leonor, nu ar fi mai bine să te ştiu în siguranţă, conducându-te la grotă?

Fata era destul de emoţionată ca să-şi dea pe loc seama de corectitudinea spuselor lui Georg, aşa că au început să se îndrepte cu paşi mari îndărăt, înspre peşteră, luând calea cea mai directă, întrucât ei se ţinuseră până atunci de urmele care duseseră în zig-zag până aici.

Georg avea prea multă experienţă pentru a se putea înşela în privinţa direcţiei de urmat. Coborârea nu a durat mai mult de două minute, dar au ajuns în dreptul unei prăpăstii, sau mai bine spus, a unei crăpături produsă în sol, lată de vreo patru metri, peste care trebuiau să treacă. Georg ar fi izbutit cu uşurinţă să facă acest salt, dar cu Leonor lucrul acesta nu era sigur de reuşită.

Era un obstacol serios pe care nu aveau cum să-l prevadă. Când priveşti într-o groapă adâncă, lată de numai vreo zece metri, nu ţi se mai pare o floare la ureche. Şi asemenea situaţie trebuie să dai dovadă de mult calm şi încredere în forţele tale, pentru a-ţi desfide norocul.

Spre dreapta, prăpastia continua făcând un cot, care ducea cine ştie până unde, însă spre stânga părea să nu se întindă prea mult. Aşadar, repede într-acolo! Abia ajunşi la ceea ce părea să fie capătul său şi şi-au dat seama de îndată că nu făcea decât o cotitură, pentru a se întinde şi mai departe, câştigând considerabil şi în lăţime.

Ce era de făcut? Desigur au schimbat direcţia, luând-o cu o sută cincizeci de grade îndărăt. O cale nu uşor de străbătut. Abia acum au înţeles că ar fi fost mult mai cuminte să-şi fi urmat vechea rută şi în acest caz poate că întreg drumul să fi durat cu un sfert de ceas mai mult, dar măcar era sigur.

— Este o învăţătură de minte pentru mine. Întotdeauna pe drumul cel mai scurt ajungi mai repede, ci pe cel mai cunoscut, s-a resemnat Georg filosofic.

Dar nici aşa nu le poţi prevedea pe toate. Câteodată este mai bine şi ceea ce la prima vedere îţi dăunează. Dacă Georg ar fi ajuns la grotă cu un sfert de oră mai devreme, s-ar fi întors imediat, folosind acest avans de timp şi… poate ar fi rătăcit ore întregi zadarnic în căutarea lui Adam! Întrucât, iată-l pe Adam reîntors, dar nu întregul Adam, aşa cum fusese el în momentul răpirii…

CAP. XLIX

AVENTURA LUI ADAM

Lui Adam de obicei nu-i prea ardea de glume când îşi pierdea vremea pentru a ajunge la porţia sa obişnuită de tabac. El era conştient atunci când zbura din creangă în creangă la subţioara acestui monstru care îl răpise. Priza sa de tabac îi devenise atât de indispensabilă, ca şi mâna lui stângă artificială. Fără aceasta nu se simţea om şi gândurile sale îi erai pe de-a întregul răvăşite că uitase sau nu apucase să o ia cu sine.

Deşi acest omuleţ verzui avea o inimă cât se poate de bravă, totuşi se speriase de moarte. Ce se petrecuse cu el trebuie să-şi fi dat seama imediat. Doar el însuşi o zugrăvise pe femeia aceea uriaşă acoperită cu păr roşu ca... viitoarea sa nevastă. Vorbise de dracu şi acesta îl luase, cu alte cuvinte.

A început să gândească mai bine doar în momentul când această femelă a renunţat să mai salte din cracă în cracă şi din copac în copac şi şi-a continuat drumul pe jos, deşi nici atunci nu se despărţea de omuleţ, ţinându-l strâns la piept. Aşadar, acum se odihnea la sânul iubitei sale, aşa cum îşi dorise. Dar ce fel de sân era acesta?

Adam nu avea asupra sa decât cuţitul lui obişnuit, altceva nimic, nici o armă. Faptul că restul camarazilor săi se înarmaseră aşa cum se cuvine pentru expediţie îi era îndeajuns. El însuşi era un om deosebit, care dispreţuia anumite lucruri ce aveau valoare în ochii altora. Totul potrivit dictonului: spiritul omului e o armă mai puternică decât laba leului... şi păstrând pentru sine această învăţătură.

Din ea izvora şi misterul sângelui său rece.

Deja îşi privea răpirea ca pe o simplă aventură, deşi interesantă, numai o aventură, a cărei particularităţi trebuia să le ţină bine minte, dacă voia mai târziu să le povestească. Oricum, se baza în primul rând pe ajutorul camarazilor săi.

Femela îşi continua drumul mergând pe jos, cu salturi

puternice, câteodată scoţând câte un grohăit semnificativ, care desigur voia să exprime bucurie.

— Te cred şi eu că te bucuri dacă ai reuşit să răpeşti un individ aşa de drăguţ ca şi mine.

Din ce în ce s-au afundat în pădure, femela sărind la anumite ocazii peste pietre mari, de parcă ar fi vrut să-şi piardă urma şi asta în primul rând când traversa prin vaduri toate sursele de apă întâlnite în cale, lacuri, râuri, băltoace şi aşa mai departe. Şi iată că deodată a apărut în faţa lor printre stânci un locşor acoperit de muşchi, un loc pe care şi l-ar fi ales orice excursionist din orice familie, venit la picnic.

Acest loc te invita prin sine însuşi la odihnă şi femela-monstru n-a făcut excepţie, s-a îndreptat într-acolo, de parcă ar fi fost chiar ţelul ei. După ce a aruncat o privire circulară în jur, femela s-a aşezat ghemuită pe jos, scoţând un grohăit de mulţumire, după care s-a îndurat să-şi ia de la piept prada pentru a o putea contempla în voie. Şi iată pe această femelă înaltă de doi metri şi un sfert şi omuleţul subţire, de nici un metru şi şaizeci, ce-i drept fără cilindru.

Nu se putea spune că ar fi fost chiar Gulliver în ţara uriaşilor, ci ceva asemănător cu un copil care se joacă cu o păpuşă, desigur cu genurile inversate.

Şi chiar aşa stăteau lucrurile, întrucât femela a început să-şi examineze jucăria, întorcând-o pe toate părţile, ţinând-o în mâinile sale uriaşe, întocmai cum un copil ar ţine o jucărie, un hopa-mitică, sau aşa ceva, pe care i-ar fi primit cadou de undeva. Cu o nedisimulată bucurie îl admira acum pe sărmanul Adam, care era totuşi o fiinţă omenească. Chiar şi în această nedorită postură, Adam nu-şi pierduse simţul umorului.

— Ei, cum ţi se pare? Te minunezi că pot să vorbesc? Ei drace, pe pântece nu-i voie să mă cauţi.

— Altfel încep să ţip, mă auzi tu? Opreşte, opreşte…!

Acum femela l-a ridicat în sus, după care l-a întors cu capul în jos. Din fericire nu l-a ţinut prea mult în această postură.

Adam îşi luase umbrela mutând-o dintr-o mână într-alta, ceea ce a umplut-o pe răpitoarea lui de bucurie. Ţipa încântată şi a vrut să înşface umbrela, pe care Adam a lăsat-o, dar de altfel ar fi fost greu să o refuze. Poate că a crezut că acest instrument era o parte integrantă a jucăriei pe care şi-o însuşise, ce avea o oarecare asemănare cu ea însăşi, dar desigur că nu putea fi denumită „om”.

L-a înţepenit pe Adam între genunchii săi şi a început să facă manevrele pe care le făcuse şi Adam ceva mai înainte cu acest obiect util, mai ales pe timp de ploaie, care era umbrela.. Totul i-a reuşit de minune, ceea ce i-a procurat o adevărată încântare.

Adam a profitat de răgazul acesta pentru a o examina el însuşi pe răpitoarea lui. N-a putut descoperi nimic din ce ştiuse mai înainte. Plăcută nu era în nici un fel această apropiere.

— Nu, nu! Nu cred că o să te cer totuşi în căsătorie.

— Poate că eşti drăguţă, dar nu ai nici un fel de educaţie.

În sfârşit, femela a reuşit să se sature dea se mai amuza cu închisul şi deschisul umbrelei. Acum i-a luat la puricare hainele, examinându-le pe toate părţile. N-a făcut nici o încercare de a i le scoate, de unde Adam a ajuns la concluzia că această creatură îi privea şi hainele ca o componentă a întregului, ceva de genul părului sau blănii sale. Nu o dată i-a pipăit cilindrul verde de pe cap, din toate părţile, slobozind grohăituri de mulţumire, dar nu a încercat să i-l scoată de pe ţeastă, iar Adam s-a păzit să-i demonstreze că şi această manevră era posibilă.

În cele din urmă, curiozitatea sa fiind satisfăcută, neobişnuita femelă-creatură l-a luat din nou pe Adam în ambele sale mâini, l-a privit drăgăstos din faţă, după care l-a atras tot mai aproape şi mai aproape, până ce...

— Nu, nu... a ţipat Adam cu o forţă capricioasă şi timidă.

Dar nu l-a ajutat la nimic nici zbaterea, nici ţipătul şi nici negaţia, inevitabilul s-a produs. Femela l-a sărutat cu buzele ei mari şi voluptoase direct pe gură, o dată, de două ori, de multe ori la rând. Meşterul Adam, în ciuda măiestriei şi trucurilor sale, nu s-a putut împotrivi deloc, dar ceea ce era mai rău, poate că urma să vină.

— Numai de nu m-ar muşca, numai... Doamne, de nu m-ar... Adam a încremenit de groază. Creatura a deschis într-adevăr gura ei mare, era să spun botul, dar la doamne întotdeauna acestui amănunt anatomic i se spune gură şi credeţi-mă că era suficient de mare ca întreg capul meşterului nostru să încapă înăuntru.

Dar nu! A scos numai limba afară. Şi se poate spune, ce mai limbă! Cu care a început să-şi lingă la propriu jucăria preferată.

— Ei, la dracu! Parcă aşa mai merge, a scrâşnit Adam cu una din rezervele umorului său negru, pe care pare-se că şi-l păstrase totuşi nealterat. M-a speriat crezând că o să mă muşti. Aşa o domnişoară ca tine ar trebui mai bine să-şi ţină limba în

gură.

Era în plin proces de „lingere”, când deodată a sărit în sus cu o faţă schimbată, pe care se oglindea mânia şi furia totodată. Asemenea nuanţe de expresie în fizionomie desigur că nu sunt caracteristice decât oamenilor. Strânsoarea în jurul taliei bietului Adam nu a slăbit cu această ocazie, dar când a privit în spate, a înlemnit de surpriză şi groază, descoperind ceva ce Leonor şi Georg o şi făcuseră. Că nu aveau de a face cu o singură creatură de acest gen, o femelă, ci cu mai mulţi reprezentanţi, probabil de ambele sexe.

Ceea ce apăruse aici nu era însă un mascul, ci o altă femelă, poate încă şi mai robustă decât deja cea prezentă. Mai osoasă, dar mai slabă, al cărei păr roşu-aprins prinsese ceva nuanţă de gri, în special pe bot, pardon, gură, sau în jurul acesteia.

— Asta-i cu siguranţă mama sa, aşadar viitoarea mamă-soacră… Dumnezeule, doar n-o avea şi ea…

Ba bine că nu! Voia şi chiar era pe punctul de a o face! Deocamdată faptic sau juridic vorbind, Adam nu avea nici un drept să o numească mama-soacră, întrucât nu se decisese încă cui va aparţine el însuşi de fapt, pentru că, vorba aceea, dragostea e oarbă şi nu o dată s-a întâmplat că vreunul s-a căsătorit cu mama, deşi fiica îi fusese oferită şi culmea, asta o păţea şi el acum!

Da, mama voia să-l aibă pe el înaintea tuturor. Cel puţin acesta era limbajul elocvent al mâinilor, cele care se întinseseră deja să-l cuprindă. Şi nu s-a limitat totul la aceste gesturi mute. Cu nespusă uimire a reuşit Adam să-şi noteze, deşi nu purta un blocnotes asupra-i, doar pe cale mentală, că aceste fiinţe umane, subumane, sau superumane, cum vrei să le spui, posedau un anume limbaj propriu, în care se puteau înţelege. Era vorba aici de mârâituri grohăituri, plescăituri de limbă şi alte sunete similare, aşa cum a reuşit să le descrie Adam mai pe urmă. De fapt chiar atât de precis nu a reuşit să le priceapă limba. Dulcineea sa, se vedea de la o poştă că era supărată, l-a prins pe Adam între picioarele sale, în timp ce cealaltă, rivala, îşi arăta colţii, adică dinţii. Şi Doamne, Doamne ce mai privelişte mai era şi asta!

Dar n-a rămas totul numai la această inofensivă demonstraţie de expunere a dentiţiei, pentru că mama a început să o tragă pe fiică din ce în ce mai tare de blană, cu ambele mâini, pentru ca dintr-o dată s-o înşface de-a binele de păr. Şi nici asta n-ar fi fost

sfârşitul, ci numai începutul ostilităţilor, întrucât de ambele părţi au intrat alte arme în acţiune, adică dinţii la care s-a făcut referire. Totul potrivit principiului cel mai tare are totul.

Adam a reuşit mai întâi să se elibereze de strânsoarea picioarelor şi homo sapiens, adică meşterul Adam în acest caz specific, a făcut ce ştia el mai bine. A tulit-o la sănătoasa! De-abia schiţase câţiva paşi, că fuga lui a fost descoperită şi două perechi de braţe s-au întins concomitent după el, fiica prinzându-l repede de mâna stângă, iar mama înşfăcându-i piciorul drept, pe care i l-a dislocat. Acum lupta a început să se dea pentru obiectul înşfăcat.. În stânga mama trăgea de piciorul drept şi în dreapta fiica de mâna stângă. Bietul Adam a fost învârtit ca o sfârlează.

Şi apoi s-a produs cotitura, din stânga l-a apucat doamna mama, de mâna stângă, iar din dreapta domnişoara fiică i-a prins piciorul drept chiar de la şold. Şi ceea ce era de aşteptat, aşa cum am mai spus-o, s-a petrecut. Această dislocare de membre a pus capac până şi impetuozităţii amoroase a acestor doamne ale naturii, care au început să urle descumpănite şi speriate peste măsură.

Şi abia acum a căpătat bietul Adam prilejul cel mai nimerit de a se ţopăi din peisaj, lăsându-şi ca ofrandă pe câmpul disputelor piciorul, dragul lui picior drept de cauciuc. De fapt, aşa procedează şi şopârla. Dacă o apuci de coadă, preferă să o cedeze, pentru a rămânea cu restul corpului în posesie şi aşteaptă răbdătoare să-i crească una nouă. Aşa a procedat şi Adam acum, care făcea salturi uriaşe pe unicul său picior ce-i mai rămăsese, salturi pe care le-ar fi invidiat şi cangurul. Deşi acesta de obicei se foloseşte de ambele sale membre inferioare.

Ştia aproximativ direcţia în care se găsea grota şi o pornise într-acolo, şontâc-şontâc, brav şi harnic, aşa cum fusese el întruna. Şi a făcut lucrul acesta cu toată râvna de care se simţea în stare, până ce s-a trezit în faţa unei prăpăstii întinsă, pe care nu avea cum să o sară nici în două picioare, darmite într-unul. Totuşi, bâţâindu-se încolo şi încoace de-a lungul acesteia, căutând să-i dea de capăt, a nimerit... în nas cu Georg şi Leonor, aşa cum am amintit-o ceva mai devreme.

— Adam! a jubilat Leonor, apoi după o clipă: dar unde ţi-e mâna stângă?

În mod ciudat, Adam nu-i simţise prea mult importanţa. Sub braţul stâng îşi pusese doar umbrela, care devenise primul obiect

al curiozităţii femelei noastre.

— Mâna mea? Se pare că s-a dus. Însă voi ştiţi că aici toţi sunt stângaci.

— Dar, bine, îţi lipseşte şi piciorul drept! a strigat la rândul său Georg.

Adam s-a apucat să povestească chiar la faţa locului tot ce i se întâmplase. Aşadar, se putea afirma că era un adevărat popor, o comunitate de oameni primitivi, care aveau un fel aparte de comunicare, deşi de altfel se asemănau mai degrabă animalelor.

— Va trebui să le smulgem femelelor mâna stângă şi piciorul drept, a spus Georg.

— Pot să şi le păstreze sănătoase. Toate voiau să mă aibă, acum cel puţin se vor mulţumi cu o parte din mine.

— Cum vă veţi descurca însă fără aceste membre artificiale?

Adam avea însă răspuns la toate. Mai poseda încă în automobil rezerve pentru fiecare şi oarecum, acelea îşi ieşiseră din uz. Necesitau mult prea multe ore de reparaţie. Cu alte cuvinte, erau deja în „uzură morală”. La căutarea şi urmărirea demnilor reprezentanţi ai acestui gen s-a renunţat de comun acord de către componenţii expediţiei noastre.

Acum, când erau cu toţii împreună, puteau să plece. Adam a ţinut însă să-şi înlocuiască membrele pierdute. Aşa că au fost de acord să se reîntoarcă cât mai repede la locul de „parcare” a lui Maximus. Aproape că ajunseseră în faţa grotei, când Georg a scos un strigăt de surprindere, arătând spre intrarea acesteia.

Urmele noastre au fost şterse!

Într-adevăr, nisipul fusese parcă netezit cu grebla înaintea grotei pe care o părăsiseră.

CAP. L

DESCOPERIRI MACABRE

— N-ar fi putut ca apa care ar fi ajuns din întâmplare până aici să fi pricinuit totul? a întrebat Leonor, numai pentru a lua în considerare toate posibilităţile.

Georg a îngenuncheat înaintea intrării în grotă şi a început să examineze cu atenţie nisipul alb.

— Nu. Operaţia asta a fost făcută de către oameni. Ia uitaţi-vă la semnele astea, nisipul a fost aplatizat cu un obiect folosit de către om.

— Asta n-ar fi putut-o face decât hominizii aceia înrudiţi cu animalele.

Nu puteau altfel s-o conceapă, în caz contrar ar fi admis că existau oameni cu raţiune care să fi făcut asta. În această situaţie, nu le rămânea decât să creadă că aceste făpturi semi umane stăteau pe o treaptă mai înaltă decât aşa cum li se părea acum.

— Dar de ce să fi şters urmele noastre. Şi în felul acesta?

Asta era o întrebare deschisă, fără răspuns.

Georg, care nu-şi pierdea defel vremea examinând nisipul cu cea mai mare concentrare, a găsit alături în iarbă urme de picioare goale şi de fapt. De mărimi diferite, aşa încât se putea presupune că au fost mai multe asemenea creaturi pe acolo.

Am putea crede că în această grotă se practică un fel de ritual şi că grota reprezintă un sanctuar al acestora, a continuat Georg, explicaţiile.

— E cu putinţă ca aceşti hominizi, care stau pe una dintre cele mai joase trepte ale evoluţiei, deci nu cea mai de jos, să aibă o religie a lor?

— Dacă se numesc oameni, atunci cu siguranţă ei pot să aibă şi o religie. Nu există nici un popor care să nu aibă o religie oarecare.

— Bine, să admitem că aşa este, dar de ce, de ce să ne fi şters

urmele?

— Ne-am putea gândi că nu-i decât o treabă de curăţire a acestui sanctuar.

— După care să fi spălat putina?

— Mi-ar plăcea să cred că se tem de noi.

— Şi poate că au şi de ce!

— Această deschizătură cred că a fost lărgită până au transformat-o în sanctuarul în cauză. Oricum ar fi, să mergem mai departe, să coborâm.

Au început să se lase în jos de-a buşilea, ceea ce nu era tocmai o operaţie uşoară, mai ales pentru Adam, care era nevoit să ţopăie într-un picior. Fireşte că a fost nevoie să fie ajutat, fără a folosi lanternele de buzunar. Au ajuns la peştera în care cascada producea obişnuitul său zgomot şi imediat şi-au dat seama că lipsea lumina electrică a farului automobilului, ceea ce le-a strâns inima cât un purice.

— Tom, Charley, de ce aţi stins lumina farului?

Puteau să nu se fi ostenit să strige, oricum n-ar fi primit nici un răspuns, din cauza zgomotului făcut de cascadă. Dar alta era marea pricină, blindatul lipsea! Au cercetat cu lanternele peste tot, însă n-au zărit automobilul, nici măcar în lungul tunel de la intrare, unde oricum lumina zilei ar fi ajuns pentru a-l descoperi.

— Simt sigură că au făcut o mică escapadă de capul lor, s-a pronunţat Leonor pentru a avea un motiv de scuză şi o explicaţie deopotrivă cu privire la dispariţia maşinii, deşi vocea sa îi trăda temerile interioare.

— Să facă o escapadă de capul lor? Mai degrabă am putea presupune că au fost atacaţi de aceşti hominizi înfricoşători şi au căutat scăparea prin fugă.

— Cum adică, să fi fugit? Şi de ce să o facă? Nu aveau decât să coboare blindajul. Dacă nu le reuşea această manevră, atunci totul ar fi venit prea târziu.

— Aşa este. De altfel, orice explicaţie am oferi e la fel de neîntemeiată.

Deodată Adam a scos un ţipăt. La lumina nemiloasă a lămpii sale de buzunar descoperise la capătul grotei o siluetă umană prăbuşită acolo, iar o privire asupra îmbrăcămintei a fost de ajuns să vadă despre cine era vorba.

— Tom! Tom zace acolo!

— Da, era Tom. Dar plin de sânge peste tot, cu ţeasta sfărâmată, mort fără îndoială! Spaima şi oroarea de care au fost

cuprinşi cei trei oameni era lesne de închipuit.

— Monştrilor acestora le-a reuşit să ajungă până aici şi au atacat automobilul! a strigat Leonor după ce a putut cât de cât să-şi vină în fire.

Georg între timp cercetase cadavrul pe toate părţile.

— Capul îi este spart cu un instrument contondent, probabil cu o secure, dar… trăieşte, mai trăieşte!

Cel presupus mort şi-a deschis ochii gemând. Gerg nu-l credea mort de la început, deşi aşa se părea că stăteau lucrurile. Totuşi, corpul încă mai era cald, doar din perspectiva craniului zdrobit şi a bălţii de sânge ce se lăţea peste tot, prima impresie a fost că avea înainte un om ucis de curând.

— Tom, Tom, cine ţi-a făcut asta? Noi suntem prietenii tăi, nu ne mai recunoşti?

Doar un horcăit a fost răspunsul. Se părea că i se terminau ultimele puteri. Muribundul, se vedea clar, că voia să scoată câteva vorbe şi în cele din urmă au reuşit să-l înţeleagă.

— Nu am putut face nimic, el nu a putut face nimic, a horcăit cu ultimele puteri.

— Cine, cine n-a putut face nimic?

— Charley… Charley…

— Charley, Charley ţi-a făcut asta?

— Da, da, dar nu a avut ce face… febra… ca un turbat… el a vrut în apă rece… am vrut să-l opresc topor am vrut să-l opresc… m-a lovit… topor… n-a avut ce face… n-a putut nimic…

Un ultim oftat şi un suflet şi-a părăsit învelişul său pământesc, pentru a se reîntoarce în eternitate.

A fost numai un om muncitor, căruia înfăţişarea sa exterioară a pălit pentru totdeauna. Acest om nu s-a gândit deloc la sine, ci numai la camaradul său, care deşi i-a fost călău, primindu-i lovitura de graţie, cu toate acestea, i-a căutat mereu scuze, până la ultima lui suflare..

Celor trei camarazi nu le mai rămăsese nimic de dezbătut, nimic de explicat. Febra îl făcuse pe prietenul său cel mai bun să-şi piardă minţile, încercând să facă cine ştie ce nebunie, pe care celălalt a încercat să-l oprească.

Rezultatul a fost că a căzut victimă nebuniei acestuia.

Se vedea clar că acesta o luase razna cu tot cu automobil, poate de frica pedepsei, dar nu ştia ce face. Era pur şi simplu bolnav. Abia acum Leonor a izbucnit cu adevărat în lacrimi, prăbuşindu-se peste trupul servitorului ei credincios, tânguindu-

se aşa cum o făcuse şi la patul de moarte al tatălui său, iar Adam i s-a alăturat.

Un strigăt al lui Georg a avut darul să o smulgă pe Leonor din durerea ei.

— Uită-te colo, tocmai pleacă!

În acest moment, tuturor le-a devenit limpede ce însemna una ca asta. Bolnavul, cel căzut acceselor de febră, devenit acum un nebun, se îndepărta cu automobilul după ce trecuse la volan.

Toată lumea a văzut cum maşina tocmai parcursese lungimea tunelului, încercând să iasă afară.

Georg s-a repezit înainte urmat de Leonor şi după aceştia, şontâc-şontâc, venea în piciorul lui natural singurul de altfel, meşterul Adam.

Maximus rula acum la o depărtare de un kilometru, asta au constatat-o imediat după ce au ieşit afară din tunel. Automobilul a făcut o cotitură destul de mare chiar în acel moment.

Când părăsiseră automobilul geamurile erau deschise, acum însă blindajul era tras. Nebunul probabil că o făcuse mecanic, instinctiv şi de fapt o simplă apăsare a unei pârghii fusese suficientă. Acum însă, cu blindajul lăsat, Maximus era izolat ermetic, nu mai avea aer, aşa că trebuia să acţioneze instalaţia de produs oxigenul, altfel urma să se asfixieze.

Oricum ai fi luat-o, trebuiau să apeleze la raţiunea acestui bolnav. Ce intenţiona acesta să facă numai Dumnezeu o ştia. Cum ar fi putut ei pătrunde în mintea unui nebun? Acesta conducea fără nici un ţel, de colo până colo.

— Charley, Charley, a început să-l strige Leonor cu toată puterea plămânilor ei. Vino încoace, încoace.

Să fi auzit strigătul nebunul? Greu de crezut!

Au început să strige şi Georg împreună cu Adam, cuprinşi de disperare.

Deodată Charley a sărit din automobil fără să ţină seama de nimic, într-o direcţie nepotrivită, întorcând spatele automobilului, după care a rămas...

Nemişcat, la pământ, în vreme ce Maximus îşi păstra direcţia anterioară, pe care i-o imprimase chiar nebunul. Ce însemna asta pentru camarazii aflaţi în urmă nici nu mai este nevoie să o spunem.

Cu un uşor ţipăt deznădăjduit, Leonor s-a prăbuşit la pământ, dar Georg dintr-o săritură a adus-o din nou în pragul peşterii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonor, vrei şi tu să mori?

Deşi mai erau în peşteră, aerul încărcat cu vapori toxici de borax aproape că-i ajunsese şi chiar aici respiraţia devenise foarte grea. Cu fiecare pas făcut în faţă, gazul ameninţa să-şi extindă forţa sa distructivă. Stând însă pe vechiul loc, unde se mai putea încă respira, aveau pe deplin sub observaţie direcţia luată de automobil, rămas acum în cursă fără şofer. Viteza pe care o prinsese automobilul nu era mare, poate cel mult douăzeci de kilometri pe oră, dar nu era nici o şansă ca într-un interval de un minut să fie capabili de a-l ajunge.. Mai mult de un minut nu aveau garanţia de a-şi menţine respiraţia. Dacă ar fi existat cea mai neînsemnată posibilitate.. Georg n-ar mai fi şovăit, ci ar fi alergat după Maximus.

Dispozitivul elastic funcţionase fără reproş. Imediat ce Charley îşi făcuse săritura din automobil, uşa se închisese automat în urma lui.

Autovehiculul o luase acum înspre dreapta, adică înspre sud, făcând un ocol în semicerc. În momentul următor, Maximus şi-a schimbat din nou direcţia. Acum alerga înspre unul din pereţii de stâncă ce mărginea această vale a morţii, rămânând pentru cei trei pasageri de neajuns, de neatins pentru totdeauna..

Încă o privire, după care a dispărut din câmpul lor vizual. Şi acum chiar că nu avea nici un rost să se expună riscului de asfixiere, pentru a mai căuta să-l descopere cu privirea.

Mai încolo zăcea nemişcat nefericitul Charley, deja de mult mort prin asfixiere, dacă nu-şi frânsese grumazul atunci când a plonjat din automobil.

Abia acum şi-au dat seama în ce situaţie deznădăjduită se găseau.

— O Dumnezeule, Dumnezeule, ce se va alege de noi? a gemut Leonor.

— Atunci va trebui să rămânem toată viaţa pe marginea acestui lac? a început să se plângă Adam.

Georg era cel mai aşezat dintre toţi trei.

— Principalul este că trebuie că avem toate condiţiile aici să ne petrecem viaţa şi pe mai departe, a spus el. Cu siguranţă că vom găsi căi şi mijloace pentru a părăsi acest munte înconjurat de atmosferă toxică.

Dar Leonor nu putea fi consolată în acest mod. Deodată a pus mâna cu un gest sălbatic pe câţiva bulgări de aur şi a început să-i arunce cu putere la pământ.

— Oh, acest aur blestemat, el e vinovat pentru toate! a strigat

ea deznădăjduită.

Surprins şi parcă înlemnit, Georg s-a uitat la fata pe care parcă o apucaseră toate furiile.

— Leonor, Leonor, îmi faci reproşuri că ţi-am povestit despre acest aur? Nu ţi-am spus încă de pe atunci că acesta era şi este încă o vale a morţii? Ţi-am tăinuit eu ceva?

Leonor la rândul ei l-a privit cu surprindere pe cel cu care vorbea.

— Eu să-ţi fac reproşuri, Georg? De ce aş face-o? Acum înţeleg. Ah, Georg, drept cine mă iei? Nu, în acest moment nu mă gândesc deloc la mine, ci la întreaga umanitate, căreia aurul nu i-a adus nici o binecuvântare. Nu, Georg, nu…

Acum întreaga fiinţă a lui Leonor strălucea de emoţie şi fericire când s-a aruncat la pieptul lui Georg, spunându-i cu gura surâzătoare:

— Mi s-a împlinit ceea ce doream eu cel mai mult! Acum ne găsim aici, izolaţi pe o bucată de pământ părăsită de lume, eu cu tine şi tu cu mine şi nimic nu ne va putea despărţi. Depinde numai de noi doi să transformăm într-un paradis lumea noastră, aşa mică cum este.

Georg şi-a strâns iubita la piept.

— Te înţeleg, Leonor şi mă bucur mult că vezi lucrurile în felul acesta. Dar dacă crezi că aici vom putea duce noi doi împreună cu devotatul Adam o viaţă fericită de Robinson, nu ai în vedere că am putea primi în curând vizitatori?

— Te referi la aceia care vor fi luat modelul automobilului meu şi vor căuta să ajungă şi ei în această vale a morţii?

— Da, la această posibilitate mă refer. Ascultă, Georg, m-am gândit mult la asta în ultimul timp şi mă bucur că acum pot să vorbesc despre aşa ceva. Într-adevăr, poate că vor folosi morisitul ca combustibil pentru automobile, însă să-l întrebuinţeze la construirea de maşini ca şi a noastră, ca Maximus, nu este atât de simplu. Tu nu te-ai prea interesat de mecanismul interior de funcţionare a automobilului, unde tatăl meu a introdus multe alte invenţii. Un al doilea Maximus nu se va mai construi prea curând şi mă îndoiesc că vreun alt automobil să fie în stare să străbată această atmosferă toxică. Totul va trebui să fie perfect îmbinat pentru ca gazele toxice să nu aibă acces înăuntru şi de aceea nu mă tem că în viitorul apropiat vor mai veni alte maşini ca Maximus să ne caute.

— Cam la asta m-am gândit şi eu! i-a venit în ajutor Adam.

— Bine atunci, a replicat Georg, cât despre un alt balon nu poate fi vorba. Va trebuii să trăim aici ca Robinsonii şi să ne gândim totuşi la vreo posibilitate de a putea părăsi în cele din urmă muntele acesta.

— Un asemenea mijloc cred că există, a început Adam să-şi dea cu părerea.

— Ca să părăsim acest munte?

— Exact.

— Pentru a scăpa de această atmosferă toxică tulburată cu vapori de borax?

— Da, dar nu străbătând-o direct, ci luând-o pe deasupra.

— Adică prin aer?

— Prin aer.

— Folosindu-ne de un balon?

— De ceva asemănător. Aţi auzit vreodată de pârghia cvadratură?

— Pârghia cvadratură? a repeta ca un ecou Leonor. Acesta este un cuvânt absolut nou pentru mine.

— Adam Riese m-a inventat pe mine, iar eu am inventat pârghia cvadratură. N-am să spun acum prea multe O să vedeţi mai târziu despre ce este vorba. De-aş avea din nou mâna mea stângă. De piciorul drept nu mă plâng atât de mult, poate să rămână aşa furat cum este. Nimeni nu le acordă vreo atenţie cuvintelor meşterului Adam şi cu atât mai puţin invenţiei sale, cu care afirm că am putea să ne ridicăm în aer cu pârghia cvadratură.

Nu era uşor să deosebeşti adevărul de glumă în afirmaţiile meşterului bun la toate, Adam Green.

Adam însă a convenit împreună cu Georg că în situaţia dată s-ar impune să le ia înapoi acelor femele părţile integrante ale corpului său, lepădate ca trofee pe câmpul de luptă, mâna lui stângă şi piciorul drept…

Leonor şi Adam şi-au propus să-l înmormânteze pe bietul Tom în albia fluviului, în timp ce Georg intenţiona să facă o expediţie de recunoaştere înspre vârful muntelui, pentru a vedea cum poate recupera în folosul lui Adam părţile sale fixe integrante. Abia apoi avea să dezbată problema adaptării la situaţia de „facto” impusă.

Au şi trecut imediat la realizarea planului. Leonor şi-a văzut iubitul dispărând în întunecimea tunelului, fără a-şi face totuşi mari griji din partea asta.

În trei minute Georg a parcurs întreaga lungime a tunelului şi acum ar fi trebuit de partea cealaltă să mijească lumina zilei, ceea ce nu s-a petrecut. Când a atins în sfârşit partea din spate a ieşirii din peşteră, a dat peste... un perete de stâncă care-i bara drumul. Nu-şi luase cu sine lampa de buzunar, dar îi era îndeajuns ceea ce simţea, stâncă şi piatră peste tot!

— Drace! Ne-au baricadat aici! a fost primul gând care i-a trecut prin cap, care corespundea realităţii. Aceşti hominizi adunaseră sau rostogoliseră piatra la uşa peşterii, blocându-i ieşirea.

După câteva încercări infructuoase de a se elibera, s-a întors repede îndărăt. Cu o voce cât mai calmă cu putinţă, a împărtăşit tot ce se întâmplase, deşi din tremurul vorbelor scoase se putea totuşi deduce emoţia pe care se trudea să şi-o potolească.

Surpriza şi spaima celorlalţi nu a fost cu nimic mai mică.

— Cum? Au baricadat uşa cu pietre?

— Aşa se pare.

— Atunci ce se va alege de noi?

— O să reuşim cumva să îndepărtăm şi pietrele astea.

— N-ai încercat să o faci deja?

— Puterile mele nu au fost suficiente, oricâte forţări am depus. Oricum, în acel spaţiu îngust nu are loc mai mult decât un om.

— Cu asta sunt de acord.

— Dacă celui mai tare om dintre noi nu i-a reuşit asta, cum o să ne reuşească nouă?

— Mai trebuie încă să ne mai gândim. Adam, acum este timpul de a veni cu invenţia dumneavoastră, aceea cu pârghia de cvadratură. De pârghie avem nevoie în orice caz aici, n-ar putea să ne fie de folos?

— Aici nu ajută pârghia de cvadratură absolut deloc, ci doar o pârghie obişnuită.

Asta era acum! Ce fel de pârghie ar fi putut folosi? Poate carabina lui Georg, sau arma cu aer comprimat a lui Leonor, deşi mare lucru n-ar fi reuşit cu siguranţă nici cu astea şi în plus, exista riscul de a le rupe paturile, făcând singurele lor arme de nefolosit. S-au reîntors din nou toţi trei în puţul peşterii, pentru a se convinge definitiv dacă nu cumva unuia dintre ei îi va reuşi să îndepărteze grămada de pietre din faţă. Şi nici n-ar fi fost logic să o poată face, dacă te gândeai că toate aceste obstacole erau adunate de nişte oameni sau hominizi de o forţă uriaşă, care în plus, îşi uniseră şi eforturile. Cum ar fi putut unul singur dintre

eroii noştri să contracareze toate astea?

De ce se gândiseră aceşti oameni că ar fi în avantajul lor să-i blocheze pe automobilişti în peşteră? O fi fost mai înainte dezbătută această problemă, deşi nu era prea greu să înţeleagă. Chestiunea esenţială consta în a reuşi să îndepărteze acest obstacol, dacă nu voiau ca în câteva zile să piară de-a dreptul de foame.

Nu cumva exista un al doilea puţ paralel cu acesta? Au început din nou să examineze peştera, cu toate sursele de lumină în funcţiune, dar n-au descoperit nimic revelator. Nici măcar de unde provenea apa. Cât despre apă, aceasta cădea ca dintr-o ţeavă. Cel puţin era exclus să moară din pricina setei.

— Va trebui să ajung pe vârful muntelui, dar pe din afară, a hotărât Georg.

Şi-a pus de îndată intenţia în practică, trăgând cât mai mult aer în plămâni.

— Ai grijă, Georg, gândeşte-te să nu ne laşi singuri! l-a implorat Leonor.

— Fiţi liniştiţi, n-am să exagerez. Un minut pot să-mi ţin respiraţia, chiar în alergare. Voi număra până la treizeci şi dacă nu voi găsi nici o posibilitate de a mă căţăra pe panta abruptă, atunci am să mă reîntorc.

— Promite-mi, te rog, că o vei face.

— Ţi-o promit!

După ce a inspirat adânc, Georg a pornit-o în fugă, neuitând să-şi ia şi arma cu sine. Leonor începuse să numere şi curând a ajuns la şaptezeci, fără ca Georg să se fi întors.

Tocmai voia să se lase pradă deznădejdii, când Georg a reapărut la intrarea în peşteră şi din câteva salturi a ajuns lângă prietenii lui. După ce a căutat să-şi recapete ritmul respiraţiei, în timp ce muşchii pieptului i se contractau puternic, a mărturisit că pe partea stângă a versantului nu exista nici o posibilitate de căţărare. După treizeci de scunde ajunsese în locul unde spera să poată face o apreciere judicioasă, dar din păcate totul se soldase cu un eşec în ce-i privea..

— Acum mai trebuie să cercetez şi partea dreaptă a versantului. Vreau doar să-mi revin puţin, iar tu, Leonor, va trebui să te rogi ca să găsesc în această direcţie vreo posibilitate de a putea urca, altfel... nu sunt în măsură să spun ce se va alege din noi.

— Ai rămas mai mult afară decât un singur minut, Georg.

— După ce am numărat până la treizeci, m-am reîntors.

— Eu am numărat până la şaptezeci şi şase înainte ca tu să-ţi faci apariţia.

— Atunci cu siguranţă secundele tale au fost mai mici, a început să râdă Georg.

După ce a socotit că s-a odihnit destul, a pornit din nou să alerge spre versantul din partea dreaptă. Era un parcurs şi o cursă a morţii totodată. Un parcurs şi o cursă pe viaţă şi pe moarte, fiindcă asta însemna miza reală acum.. De data aceasta Leonor nu ajunsese nici măcar la şaizeci când Georg şi-a făcut apariţia.

— Din nou nimic! Totuşi, mi-a venit între timp o idee. Pe partea asta muntele face un unghi foarte ascuţit, aşa că nu avea nici un rost să mai alerg, întrucât îmi lipsea oricum perspectiva de ansamblu. Trebuie să alerg drept înainte, ca în felul acesta să am o privelişte mult mai generoasă asupra întregului.

— Păi n-ai înconjurat deja aproape întreg muntele şi n-ai găsit încă un astfel de urcuş, mai speri încă?

— Ba da, există pe undeva. Poate că tu, ca femeie, să nu poţi ajunge până acolo, dar eu având mai multă experienţă am să reuşesc s-o fac..

Din nou s-a repezit ca din puşcă Georg, luând în piept muntele şi acum au putut vedea, Leonor şi cu Adam, ce ritm şi ce viteză îşi impusese, pentru că deşi se abătuse numai puţin înspre dreapta, totuşi alergătorul Era în câmpul lor de vedere. În câteva secunde străbătuse cel puţin o sută nouăzeci de metri, după care s-a oprit pentru a vedea partea nevăzută din peşteră a muntelui. Era o poziţie cel puţin stranie pe care a adoptat-o acolo unde se oprise. Trebuia doar să-şi ţină respiraţia şi acum arăta ca un scufundător înconjurat de o atmosferă străvezie, a cărei toxicitate desigur că nu se putea vedea doar la o simplă privire.

Leonor a tresărit înspăimântată. Dumnezeule mare, cât de mult zăbovea acum Georg acolo! Un minut trebuia să fi trecut de mult! Poate că-şi pierduse noţiunea timpului!

Şi din nou Georg a pornit înapoi alergând, încât nici anticul Achile nu l-ar fi putut întrece. În sfârşit, a ajuns lângă ai săi. Un scurt moment de respiro, în care s-a luptat să tragă cât mai mult aer în piept şi acum i se putea citi chiar pe chip că în sfârşit se întorsese cu ceva.

— Leonor, Leonor, Adam, suntem salvaţi! Pe această parte a muntelui am zărit un loc pe unde pot urca cu mare uşurinţă!

N-a sunat chiar atât de solemn cât ar fi vrut Georg să dea sens vorbelor sale. Însă se mai lupta să-şi tragă sufletul. De asemenea, Leonor nu era nici ea pe deplin încântată. Mai avea încă puternice rezerve pentru a o face.

— Se poate sosi acolo în jumătate de minut?

— Da.

— Atunci de ce n-ai ajuns mai repede acolo? A urmat o scurtă pauză stânjenitoare, care n-a părut să fie remarcată.

— Poate că nu e chiar jumătate de minut, ci cu câteva secunde mai mult, dar nu mai mult de trei.

N-am putut vedea de la bun început acest loc propice, întrucât din nou versantul descrie un unghi mai ascuţit, care nu-mi permitea o bună observaţie. În plus, mai există acolo câteva stânci proeminente, unde n-a îndrăznit să păşesc. Acum însă alegând această direcţie perpendiculară, pot ajunge cu uşurinţă la ţelul meu.

— Poţi sigur să te urci pe partea aceea?

— Dacă n-aş putea, m-aş mai gândi oare să mai încerc? a surâs Georg.

— Să încerci? Tocmai asta-i problema. E vorba de o încercare, de un experiment pe viaţă şi pe moarte.

— Sunt destule pietre ascuţite pe acolo, de care pot să mă prind. Pe de altă parte mai am şi o motivaţie puternică. Trebuie să reuşesc cu orice preţ să ne salvăm, pe mine şi pe cei dragi. Nu m-ai văzut niciodată în postura de căţărător sau de alpinist, dar te asigur că o pot face foarte bine. Mă caţăr pe versanţi ca o capră neagră.

— Şi dacă totuşi nu vei reuşi?

— Atunci mă voi întoarce în chip firesc, înapoi. Mai mult decât un minut încă mai sunt în stare să-mi ţin respiraţia.

Ce-i putea spune Leonor? Trebuia să-l creadă, nu avea altă alternativă. Şi totuşi Georg nu spunea întreg adevărul. Da, văzuse cu siguranţă un loc ce i se părea accesibil de căţărat pe acest versant abrupt, dar pentru a ajunge acolo ar mai fi avut nevoie încă de un minut, timp în care ar fi dezvoltat toată viteza. Ce putea face însă? Ce alte şanse mai avea decât să încerce să sfideze dacă nu imposibilul, măcar să-şi provoace şansa Nu aveau cum să îndepărteze pietrele din interiorul peşterii.

Dacă nu puteau ieşi din peştera asta, ar fi murit cu toţii de foame şi nici n-ar fi durat prea mult. Şi luaseră ultima masă înainte cu cinci ore şi deja simţeau o foame sănătoasă, numai că

nimeni nu îndrăznea să aducă asemenea probleme în discuţie.

Această încercare trebuia făcută acum, atâta timp cât Georg mai era în formă, sau cel puţin în puteri. După ce ar fi slăbit de foame, sorţii i-ar fi fost încă şi mai puţin favorabili. Dar Georg putea să-şi găsească moartea în această încercare, chiar cu mare probabilitate, după propria lui estimare. Numai că ori ce ar fi căutat, nu avea altceva de ales! Că temerile sale nu a crezut de cuviinţă să le împărtăşească şi celorlalţi, era de la sine înţeles.

Acum, după ce se odihnise îndelung, era pregătit pentru cursa morţii. Convenise ca printr-un semnal dat de o împuşcătură venită din carabina sa, să vestească celorlalţi dacă a căţărat cu bine pe culmea muntelui, unde aerul era respirabil. Deşi nu prea credea că o să ajungă vreodată la detunătura izbăvitoare, Georg nu şi-a luat nici de data asta un rămas bun mai solemn de la iubita sa Leonor. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi pricinuit şi mai mari griji decât le avea de-acum.

Ca un adevărat iepure, a pornit din nou la goană dând ocol muntelui, pe umăr având numai carabina lui, al cărei pat îl ţinea în mână. Pornise cu un avânt caracteristic marilor luptători, nemaibătându-şi capul să numere. Oricum, totul se juca pe o singură carte. Fie nu ajungea într-un loc unde aerul nu era respirabil, fie nu se putea urca şi atunci tot murea. Versantul era înalt de vreo zece metri, înclinat la aproape optzeci de grade, deasupra se vedeau câteva tufişuri răzleţe, într-adevăr verzi, un semn sigur că acolo sus aerul era bun, având oxigen. Plantele sunt încă şi mai sensibile decât omul.

Spre deosebire de animale, plantele inspiră bioxid de carbon şi expiră oxigen şi binecunoscutul fenomen de fotosinteză. Cu toate acestea, plantele nu pot exista într-o atmosferă lipsită de oxigen, cum nu o fac nici într-una săturată cu gaz carbonic. Aşa sau aşa, extremele sunt nedorite. Se zăreau pe alocuri porţiuni de pământ roşu, un produs de putrezire fără consistenţă şi de aceea impropriu pentru căţărare. Ar fi alunecat fără a putea înainta trei paşi. Cu toate acestea, existau şi aici roci solide, rotunde sau ascuţite, de care s-ar fi putut prinde, după caz. Tocmai în acestea îşi pusese Georg speranţa..

Toate astea le apreciase şi le cântărise în avans cu ochii săi de şoim. Şi-a luat avânt, potrivindu-şi puţin carabina pe spate şi a pornit!

Omul nostru, care-şi ţinea încă răsuflarea, s-a şi agăţat ca o

căprioară de orice denivelare a solului şi ar fi ajuns destul de repede în vârf, dacă… o piatră nu s-ar fi desprins sub piciorul său şi cu mâinile şi genunchii sângeraţi n-ar fi alunecat din nou jos! Şi în gâtlejul său respiraţia reţinută apăsa acum cu presiunea unui chintal. A îndrăznit o respiraţie scurtă, dureroasă, extrem de dureroasă, datorită atmosferei toxice de vapori de acid boric. A fost nevoit să o facă pentru a mai câştiga câteva secunde. Încă o încercare, din nou sus!

— Dumnezeule milostiv, stă-mi alături! a gemut înlăuntrul fiinţei sale, care n-a mai îndrăznit de data asta să mai ia o gură de aer viciat. Şi rugăciunea sa a fost auzită, Dumnezeu a fost milostiv!

Mâna i s-a încleştat, de un tufiş solid şi în momentul următor a fost sus, răstignit pe spate şi respirând cu nesaţ aerul, care nu nai conţinea nici o impuritate periculoasă.

Niciodată nu mai degustase cu o satisfacţie mai mare aerul pur respirabil cu care îşi umplea acum până la refuz plămânii. Doar câteva secunde s-a lăsat pradă acestui deliciu ad-hoc, după care şi-a luat carabina cu degetele tremurând, dând semnalul cuvenit. I-a zărit chiar pe camarazii săi îmbrăţişându-se de bucurie. Apoi şi-a reluat misiunea. După zece minute de plimbare s-a regăsit în faţa grotei. Înainte acesteia stătea unul dintre acei uriaşi robuşti, în timp ce alţi doi ieşeau tocmai din peşteră. La vederea acestei apariţii, care nu le era totuşi străină, au încremenit, după care au început să gesticuleze nebuneşte, cu grohăituri, neputându-se hotărî dacă să atace sau să o rupă la fugă. Un semn ameninţător cu arma, a cărei acţiune letală avusese prilejul s-o suporte mai devreme unul dintr-ai lor a fost semnalul hotărâtor şi au dat cu toţii bir cu fugiţii.

În spatele grotei adunaseră cu adevărat o grămadă imensă de pietre de mărimea unui cap de om. Georg a început să le azvârlă şi pe măsură ce o făcea, dădea de pietroaie din ce în ce mai mari. Dar eroul nostru nu mai putea fi oprit acum de aceste piedici. Lucra de ceva timp, cu sârg, când de undeva un pietroi cât toate zilele a nimerit între picioarele sale. Iute ca fulgerul a făcut o întoarce, având totuşi răgazul de a se fi ferit de o altă piatră, care i-ar fi putut curma viaţa.

Acolo, la marginea pădurii, stăteau deja o jumătate de duzină din aceşti hominizi, fiecare dintre ei ţinând câte două pietre în mâini. Înainte ca să ajungă să declanşeze un nou bombardament, Georg şi-a ridicat carabina şi a tras un foc pe

deasupra capetelor acestora. Voise numai să-i sperie şi reuşise. Cu urlete de groază, monştri au rupt-o la fugă. Aceşti oameni dacă erau pe ultima treaptă a scării evoluţiei, pe treapta de jos, se speriau mai mult de fulger şi detunătură decât un animal fără raţiune.

Pietrele au fost înlăturate. Cea din urmă, o adevărată lespede plată, pe care Georg a reuşit să o înlăture şi... Leonor a căzut în braţele sale.

CAP. LI

VIAŢĂ DE ROBINSONI

Au început să-şi aranjeze viaţa pe cât şi-o permiteau face mai comod. Puteau să se socotească mai norocoşi decât Robinson Crusoe, socotind că aveau la îndemână hrană sub formă de vânat în orice cantitate ar fi voit-o. Dispuneau de o carabină şi muniţie, cuţite, câteva unelte lucrate de către meşterul Adam şi mai presus de toate, de experienţa unui vânător şi călător deprins cu treburile practice.

Drept locuinţă le stătea la dispoziţie grota, în care se aflau deja înainte de toate trebuie de menţionat că împreună cu Adam, chiar de a doua zi Georg a plecat ca să recupereze mâna şi piciorul meşterului, ceea ce le-a şi reuşit până la urmă. Ambele, puţin deteriorate, dar în stare de funcţionare. Piciorul de cauciuc îndeosebi purta urmele clare ale mâinilor febrile de hominizi.

— Această desfrânată roşie a vrut pur şi simplu să-mi mănânce piciorul, a arătat Adam urmele clare ale dinţilor femelei. Bine numai că nu mi l-a prăjit mai întâi.

Adam a reuşit însă să-şi repare piciorul şi curând mergea din nou pe ambele lui gambe. Acelaşi lucru a izbutit şi cu mâna stângă. Pe aceasta, avea chiar trasă mănuşa verde pe care o folosea, dar care s-a uzat foarte repede după aceea. Poseda însă în automobil suficiente rezerve, la care desigur acum nu mai avea acces. Dar nu asta era important. Atât de înfumurat nu era nici măcar Adam, îi era acum suficient să poată să-şi scoată cilindrul verde de pe cap cu ambele mâini, dacă ar fi dorit-o.

De prezenţa hominizilor au fost cruţaţi, aceştia preferând să se ţină mai deoparte. Cu timpul, Georg a putut să stabilească numărul lor la zece, patru femele, şapte masculi şi restul copii. Din numărul mic al copiilor se putea desprinde concluzia că rasa aceasta humanoidă era pe cale de dispariţie. Cu toate acestea, se cerea să fie prudenţi. Îndeosebi Leonor nu trebuia lăsată singură. Când ceilalţi lipseau, atunci ea beneficia de carabina lui

Georg şi de zece cartuşe aferente. În plus, pe când Georg era la vânătoarea vreunui elan, ţinea să se asigure că hominizii sunt martorii performanţelor sale, cu scopul de a-i intimida şi a-i ţine la distanţă. În felul acesta puteau să-şi ducă propria lor robinsonadă. Dar pentru asta mai trebuiau să găsească un înlocuitor al pâinii, o plantă potrivită. Au descoperit porumb sălbatic cu boabe mici, însă nu aveau de gând să selecţioneze sămânţa, ca să pregătească o recoltă mai bună în anul următor.. Totuşi, nu credeau că va fi cazul să ia în considerare o perioadă atât de îndelungată de timp. Aveau speranţa că vor găsi posibilitatea de a părăsi „insula” mai devreme, poate pe calea aerului, cu ajutorul unui balon.

Chiar în dimineaţa celei de a doua zi, Adam a făcut o demonstraţie însoţitorilor săi cu o bucată de calcar pe nisipul închis la culoare a grotei privind teoria sa întitulată „pârghia cvadraturii”. Este bine de menţionat aici că atât Georg cât şi Leonor, care nu erau novici deloc pe terenul matematicii, ba chiar o stăpâneau la nivel înalt, n-au izbutit să înţeleagă nimic din explicaţiile doctului lor prieten. Până la urmă Adam a exclamat deznădăjduit:

— Ei, dragă Leonor, dacă nici asta n-ai reuşit să înţelegi, dă-mi voie să-ţi spun că-mi pare foarte rău şi că nu eşti la acest capitol decât o cămilă.

Esenţa teoriei consta în aceea că, cu ajutorul ei, maşterul Adam spera să-şi construiască o pereche de aripi pe care să şi le lege de braţe, sporindu-le puterea tocmai prin acele pârghii de cvadratură, menite să dea un impuls suplimentar picioarelor.

Până la urmă, după repetate forţări didactice din partea lui Adam, Leonor a priceput în ce consta teoria.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 21).

CUPRINS

CAP. XLVIII *O LUME ÎN AFARA TIMPULUI*.....3
CAP. XLIX *AVENTURA LUI ADAM*.....6
CAP. L *DESCOPERIRI MACABRE*.....12
CAP. LI *VIAŢĂ DE ROBINSONI*.....25
CUPRINS.....27

FUGA DIN INFERN

Oameni-maimuță atacă pe pasagerii automobilului. Tragicul sfârşit al Charley şi Tom. Descoperirea unui zăcământ bogat de diamante şi evadarea din infern. Maximus înghițit pe veci de nisipul din Llano Estacado.